

[Gottschalck-Hansen.]

at skulle omgås mennesker, der har nerverne på højkant, fordi de er syge, at skulle være opmuntrende, hjælpsom, altid i aktivitet, gør, at man, synes jeg, må vise megen forståelse over for det i virkeligheden meget smukke og opofrende arbejde, der præsteres af vore sygeplejersker. De kan selvsagt ikke leve af venlige ord og anerkendelse; det er ikke nok. Jeg glæder mig over, at de forhandlinger, som for tiden er ved at finde sted, synes at give sygeplejerskerne bedre kår. Det er et spørgsmål, om den højtærede minister ikke skal tage hele sygeplejeuddannelsen, som jo endnu er i sin vorden — den er vel endnu på prøvestadiet efter den ændring, der har fundet sted i sygeplejeuddannelsen — op til revision og give sygeplejeassistenter og dem, som arbejder på hospitalerne, så gunstige og gode vilkår, som det overhovedet er muligt. De forhandlinger, som for tiden finder sted, tyder jo på fremskridt, og jeg vil gerne allerede på nuværende tidspunkt sige, at det konservative folkeparti, når statsmagten skal tage stilling til sygeplejerskernes forhold — og det kommer vi jo til, for så vidt angår statshospitalerne — vil være meget venligt og positivt indstillet over for en ændring, der giver disse mennesker så gunstige, gode og anstændige kår, som de overhovedet kan få.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen):

Det er jo rigtigt, at der for tiden kan tales om mangel på læger og sygeplejersker, idet mange sygehuse — som det ærede medlem sagde — har vanskeligt ved at få alle ledige stillinger besat, og fra tid til anden må sygehusafdelinger lukkes for kortere eller længere tid på grund af personalemangelen.

Det spørgsmål, der først melder sig, er: hvad er grunden — eller dog hovedgrunden — til, at mangelen er opstået? Og om svaret herpå kan der efter min mening ikke herske tvivl. Det er den voldsomme for ikke at sige eksplosive udvikling, der har været inden for lægevidenskaben og sygehusvæsenet i de senere år. Nye lægemidler, nye behandlingsmetoder og ny teknik har sat deres spor på alle områder inden for vort sygehusvæsen, og resultatet heraf er, at læger og sygeplejersker nu kan hjælpe i mange flere sygdomstilfælde end forhen, og

tillige, at behandlingen er blevet mere intensiv og liggetiden på sygehuset for den enkelte patient afkortet. Men alt har sin pris, ærede medlem, og her bl. a. den, at der kræves et væsentlig større personale.

Inden jeg går over til at sige lidt om, hvad der kan gøres, og hvad der bliver gjort for at bringe hjælp, vil jeg gerne omtale nogle af de ting, vore undersøgelser har vist.

Der uddannes årlig omkring 250 læger; helt nøjagtigt var tallet i år 286 og i fjor 237. Afgangen er ca. 100 årlig. Men det skal i denne forbindelse også nævnes, at sygehuse i disse år beslaglægger en meget stor del af tilgangen. I de sidste 2 år er antallet af normerede lægestillinger ved sygehuse stegt med ikke mindre end 360.

Jeg deler den opfattelse, det ærede medlem har om sygeplejerskerne og deres arbejde, men jeg skal ikke på nuværende tidspunkt give udtryk for, hvor lønnen skal ligge, og det tror jeg også det ærede medlem står sig ved at vente med, til denne sag kommer til behandling. Men det andet spørgsmål, det ærede medlem nævnte, sygeplejeuddannelsen, er jeg opmærksom på og har nylig drøftet det med medicinaldirektøren.

For sygeplejerskernes vedkommende følges forholdene også på andre felter af sundhedsstyrelsen. Ved udgangen af 1959 var der her i landet beskæftiget ca. 15 700 sygeplejersker, hvoraf ca. 9 000 var på sygehuse. I de sidste 10 år er sygeplejersketallet stegt stærkere end befolkningstallet, og der regnes med en stigende tilgang af sygeplejeelever i de kommende år, bl. a. som følge af de store fødselsårge gange fra begyndelsen af 40'erne.

Det vil ses heraf, at udviklingen i tallene på læger og sygeplejersker isoleret betragtet ikke opviser foruroligende tendenser. Alligevel må der gøres, hvad der kan for at stimulere tilgangen og begrænse afgang. F. eks. kan det nævnes, at man ved forbedrede arbejdsforhold vil kunne bidrage til at fastholde de gifte sygeplejersker, hvis tal er stadig stigende, i arbejdet. For lægernes vedkommende er der dog ret snævre grænser for, hvor meget antallet af medicinske studenter ved de to universitetsskoler kan øges uden væsentlig udvidelse af rammerne for undervisningen, og en